

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Ing. I. N.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti: A. N., o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řízení, ze dne 12.12.2013, č.j. KUZL 78883/2013, sp. zn. KUSP 62296/2013 ÚP-Slu,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba na řízení zúčastněná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řízení, ze dne 12.12.2013, č.j. KUZL 78883/2013, sp. zn. KUSP 62296/2013 ÚP-Slu, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž, stavebního úřadu, (dále též „stavební úřad“) ze dne 7.8.2013, č.j. 02/330/068036/2478/222/2012/To.

I. Podstata věci

Dne 7.8.2013 vydal stavební úřad rozhodnutí, jímž podle § 122 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31.12.2012 (stavební zákon), žalobci zakázal užívání stavby „fotovoltaické jednotky – 5 ks“ Kroměříž, Havlíčkova, provedené v rozporu s ověřenou projektovou dokumentací stavby a stavebním povolením ze dne 24.2.2010, č.j. 02/330/1246/117/09/To, s podmínkami rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením ze dne 30.8.2010, č.j. 02/330/048534/934/70/10/To, a s podmínkami zkušebního provozu ze dne 29.9.2010 č.j. 02/330/062455/1213/82/10/To. Stavební úřad totiž na základě žádosti o kolaudační souhlas na tuto stavbu provedl dne 20.12.2012 závěrečnou kontrolní prohlídku, při níž zjistil, že není provedena stavba rodinného domu. Nejsou tak splněny podmínky rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu, stavebního povolení a ověřené projektové dokumentace stavby, rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením a rozhodnutí o povolení zkušebního provozu stavby „Rodinný dům“ – fotovoltaické jednotky 5 ks. Fotovoltaické jednotky totiž byly povoleny jako související objekt domovního vybavení pro vytápění rodinného domu (stavba bezprostředně související s bydlením). Samostatná stavba fotovoltaických jednotek neplní funkci stavby bezprostředně související s bydlením, a proto není schopna samostatného užívání. Stavební úřad rovněž uvedl, že žalobce nedokončil celou stavbu do konce roku 2012.

S tímto závěrem se plně ztotožnil i žalovaný v napadeném rozhodnutí.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť byla porušena zásada legality podle § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, žalovaný postupoval v rozporu s § 2 odst. 2 a 3, § 3, § 6 odst. 2 správního řádu, § 119 stavebního zákona a čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práva svobod. Porušení zásady zákazu zneužití pravomoci a zásady subsidiarity výkonu veřejné moci žalobce spatřuje v tom, že stavební úřad požadoval po žalobci předložení protokolu o schválení výroby a odsouhlasený provozní předpis, k čemuž nebyl oprávněn.

Stavební úřad rovněž porušil zásadu materiální pravdy, neboť nedostatečně zjistil stav věci. Neúplně identifikoval stavbu, pro kterou byla žádost o kolaudační souhlas podána. V rozhodnutí byla totiž stavba identifikována odkazem na „stavební

povolení ze dne 29.9.2010“. Toto rozhodnutí však nebylo stavebním povolením. Žalobce má dále za to, že se stavební úřad nezabýval rozhodnutími, která jsou pro stavbu zásadní (rozhodnutí o umístění a povolení stavby, rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením a rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností).

Rovněž byla podle žalobce porušena zásada dobré víry, neboť bylo posuzováno, zda je předmětná část stavby v souladu s územním plánem. Tato otázka nemůže být řešena v řízení o vydání kolaudačního souhlasu, neboť byla posuzována v řízení o vydání rozhodnutí o umístění a povolení stavby. Podle žalobce je také v rozporu se zákonem požadavek, aby výrobu provozoval žalobce (kdo provozuje výrobu je pro vydání kolaudačního souhlasu zcela irrelevantní). Nezákonný je též požadavek žalovaného na dokončení celé stavby, neboť § 119 stavebního zákona umožňuje vydat kolaudační souhlas i pro část stavby. Žalobce má za to, že je třeba respektovat vydané rozhodnutí o umístění a povolení stavby, bez ohledu na to, že by se později ukázalo, že nemělo být vůbec vydáno. Nelze tedy nově odmítnout stavbu zkolaudovat s poukazem na rozpor s územním plánem.

Žalobce rovněž poukazuje na nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, neboť hned v první větě odůvodnění chybí slovo „stavbu“ (rozhodnutí je tak nesrozumitelné). Požadavek na předložení dokladů stanovených v podmínkách zkušebního provozu pak není řádně odůvodněn (stejnou vadou pak trpí i rozhodnutí o povolení zkušebního provozu). Rovněž nejsou uvedeny závady, které údajně mají bránit bezpečnému užívání stavby (rozhodnutí je i neurčité). Nelze souhlasit ani s hodnocením stavebního úřadu, že by část stavby byla výrobnou elektrické energie. Jedná se o část stavby, která je samostatně plně funkční, navíc je to jediný zdroj elektrické energie, kterou má stavebník k dispozici a je tak nezbytná pro dokončení rodinného domu.

Žalobce závěrem uvádí, že jakmile mu bude povolena změna stavby rodinného domu před dokončením (týkající se vodovodní přípojky), hodlá ve stavbě domu pokračovat. Navrhuje zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí a na svém procesním stanovisku setrval i v replice, v níž reagoval na vyjádření žalovaného, a poté po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný se žalobou nesouhlasí. Fotovoltaické jednotky měly podle schválené projektové dokumentace předložené na základě výzvy ze dne 24.8.2009 sloužit k vytápění rodinného domu a jedná se tedy o doplňkovou část stavby, která není schopna samostatného užívání. Poukazuje na to, že se žalobce snaží obejít zákon a umístit stavbu fotovoltaické elektrárny do místa, kde je to územním plánem zakázáno. Podle žalovaného se žalobce na stavebním úřadu dozvěděl, že v předmětném místě nelze samostatně umístit výrobu elektrické energie, ale že ji lze postavit k vytápění

rodinného domu. Žalovaný poukazuje též na to, že žalobce ve správním řízení uvedl, že se stavbou rodinného domu nehodlá začít.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.). Rozhodoval přitom bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce předně nesouhlasí s tím, že stavební úřad zakázal užívat část stavby „fotovoltaické jednotky 5 kusů“. Domnívá se, že požadavek stavebního úřadu na dokončení celé stavby je rozporný s § 119 stavebního zákona. Žalovaný má naopak za to, že fotovoltaické panely nejsou schopné samostatného užívání, neboť byly povoleny jako doplňková stavba k vytápění rodinného domu.

Podle § 119 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012, které je na základě bodu 14 přechodných ustanovení zákona č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony, použitelné na danou věc, lze užívat dokončenou stavbu, popřípadě část stavby schopnou samostatného užívání, pokud vyžadovala stavební povolení nebo ohlášení stavebnímu úřadu podle § 104 odst. 2 písm. a) až e) a n) stavebního zákona anebo pokud byla prováděna na podkladě veřejnoprávní smlouvy nebo certifikátu vydaného autorizovaným inspektorem a byla provedena v souladu s ním, na základě oznámení stavebnímu úřadu nebo kolaudačního souhlasu. Stavebník zajistí, aby byly před započítím užívání stavby provedeny a vyhodnoceny zkoušky předepsané zvláštními právními předpisy.

Podle § 122 stavebního zákona může být stavba, u které bylo stanoveno provedení zkušebního provozu, užívána pouze na základě kolaudačního souhlasu. Souhlas vydává na žádost stavebníka příslušný stavební úřad. Stavebník v žádosti uvede identifikační údaje o stavbě a předpokládaný termín jejího dokončení. Pro vydání kolaudačního souhlasu stavebník opatří závazná stanoviska dotčených orgánů k užívání stavby vyžadovaná zvláštními právními předpisy. Pokud je stavba předmětem evidence v katastru nemovitostí, zajistí stavebník geometrický plán (odst. 1). Stavební úřad do 15 dnů ode dne doručení žádosti stavebníka stanoví termín provedení závěrečné kontrolní prohlídky stavby a současně uvede, které doklady při ní stavebník předloží (odst. 2).

Při závěrečné kontrolní prohlídce stavební úřad zejména zkoumá, zda byla stavba provedena v souladu s ohlášením stavebnímu úřadu, podle vydaného stavebního povolení a ověřené projektové dokumentace, a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu, včetně bezbariérového užívání stavby, pokud je právním předpisem vyžadováno. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí. Jestliže stavební úřad nezjistí závady bránící bezpečnému užívání stavby nebo rozpor se závaznými stanovisky podle odstavce 1, vydá do 15 dnů ode dne provedení závěrečné kontrolní prohlídky kolaudační souhlas, který je dokladem o povoleném účelu užívání stavby. Kolaudační souhlas není správním rozhodnutím (odst. 3).

Jsou-li na stavbě zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání nebo rozpor se závaznými stanovisky podle § 122 odst. 1 stavebního zákona, stavební úřad kolaudační souhlas nevydává a rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, užívání stavby zakáže; účastníkem řízení je stavebník, vlastník stavby, popřípadě budoucí uživatel stavby. Odvolání proti rozhodnutí nemá odkladný účinek. Stavebník oznámí písemně odstranění nedostatků stavebnímu úřadu, který po ověření, že oznámení odpovídá skutečnosti, vydá kolaudační souhlas do 15 dnů ode dne, kdy mu došlo oznámení stavebníka (odst. 4).

Z uvedeného plyne, že na základě oznámení stavebnímu úřadu nebo na základě kolaudačního souhlasu lze užívat pouze takovou část stavby, která je schopna samostatného užívání. Právě zejména tato otázka (tj. zda byla část stavby „fotovoltaické jednotky 5 kusů“ schopna samostatného užívání) je mezi žalobcem a žalovaným sporná. Byly-li by fotovoltaické jednotky určeny k vytápění rodinného domu, jak tvrdí žalovaný, jistě by bez rodinného domu nemohly být schopny samostatného užívání. Zjednodušeně řečeno proto, že tato část stavby byla povolena toliko k vytápění rodinného domu, a bez existence rodinného domu nemůže být samostatně užívána, neboť nemá co vytápět. Pokud by ale fotovoltaické jednotky nebyly povoleny toliko pro vytápění rodinného domu, ale jednalo by se o část stavby, která by byla povolena jako výrobní elektřiny a byla by připojena přímo „do sítě“ a současně by byla umístěna mimo rodinný dům, jistě by mohla být samostatně užívána bez ohledu na existenci rodinného domu. Soud tedy posuzoval, zda část stavby „fotovoltaické jednotky 5 kusů“ byla schopna samostatného užívání.

Ze spisu k tomu vyplynulo, že pravomocným rozhodnutím ze dne 24.2.2010 ve znění opravného usnesení ze dne 21.11.2012 byla na základě žádosti podané žalobcem umístěna stavba a vydáno stavební povolení na stavbu „rodinný dům Kroměříž, Havlíčkova“ na pozemku p.č. 625/18 k.ú. Kroměříž. Stavba byla popsána jako přízemní rodinný dům s vestavěným obytným podkrovím, nepodsklepený, se sedlovou střechou a s přistavěnou garáží, který bude napojen na vodovod a „el.“. „Fotovoltaické články - 5ks typových polohovacích jednotek SF 12 na sloupech výšky 2,5 m o max.

ploše modulu 18 m² osově vzdálené od sebe 5,5m“. V rozhodnutí bylo uvedeno, že stavba bude provedena podle projektové dokumentace, kterou vypracoval Ing. O. Š. (ČKAIT – 1300749), přičemž případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu.

V projektové dokumentaci zpracované Ing. O. Š. ke stavbě „rodinný dům Kroměříž, p.č. 625/18“, kterou žalobce předložil k výzvě stavebního úřadu ze dne 24.8.2009 a stavební úřad ji ověřil dne 24.2.2010, je uvedeno, že stavba bude vytápěna přímotopnými elektrickými konvektory. Stavba se skládá z SO č. 1 (rodinný dům) a SO č. 2 (polohovací /sklápěcí/ fotovoltaické jednotky SF 12), kterých bude 5 o celkovém jmenovitém výkonu 12,6 kWp. Fotovoltaické jednotky jsou zde označeny jako doplňkové stavební objekty plnící doplňkovou funkci ke stavbě hlavní (rodinnému domu) umístěné v zahradě. V grafické části projektové dokumentace je zakreslen rodinný dům s garáží a v zadní části pozemku samostatně stojících 5 kusů fotovoltaických panelů.

V protokolu o energetické náročnosti budovy zpracovaném pro předmětný rodinný dům Ing. B. K. je uvedeno, že vytápění bude řešeno plynovým kotlem a v části „e) energetická bilance budovy pro standardní užívání“ je v bodu 2 „energie vyrobená v budově“ uvedena v kolonce „solární kolektory“ hodnota „0“.

Rozhodnutím ze dne 30.8.2010 byla povolena změna stavby „rodinný dům – fotovoltaické jednotky, Kroměříž Havlíčkova“ v části stavby týkající se osazení fotovoltaických jednotek (namísto sloupu o průměru 245 mm budou panely umístěny na ocelovou trubkovou konstrukci a došlo také k posunutí umístění jednotek).

Rozhodnutím ze dne 29.9.2010 bylo stanoveno, že kolaudační souhlas na stavbu „rodinný dům – fotovoltaické jednotky – 5 ks, Kroměříž Havlíčkova“ může být vydán jen po provedení zkušebního provozu. Současně byly stanoveny podmínky pro zkušební provoz, který byl povolen do 31.12.2012 - celkové dokončení stavby „rodinný dům – fotovoltaické jednotky“.

Z uvedeného plyne, že ani stavební povolení, ani ověřená projektová dokumentace nikde neuvádí, že by byly fotovoltaické jednotky povoleny k vytápění rodinného domu, jak namítá žalovaný. Byť je v projektové dokumentaci uvedeno, že se jedná o doplňkové stavební objekty, nikde není obsaženo, že by měly být určeny pro vytápění rodinného domu. Tuto skutečnost nelze dovozovat pouze porovnáním výkonu fotovoltaických jednotek a předpokládané spotřeby, jak učinil stavební úřad. Tím spíše v daném případě, kdy je v protokolu o energetické náročnosti budovy uvedeno, že pro standardní užívání nebudou solární kolektory žádnou energii produkovat. Byť je doplňkový stavební objekt navázán na stavbu hlavní, nelze dovodit, že by nemohl být bez stavby hlavní samostatně užíván (např. garáž či zahradní kůlna). V daném případě sice byly fotovoltaické panely doplňkovým stavebním objektem k rodinnému domu, jakožto stavbě hlavní, mohly však být bez

této stavby hlavní samostatně užívány. Jejich provoz totiž nebyl s existencí stavby hlavní jakkoli spojen (fotovoltaické panely nebyly určeny k tomu, aby dodávaly energii pro stavbu hlavní, a současně byly umístěny mimo stavbu hlavní). K zákazu užívání stavby tedy tato skutečnost nepostačuje. Vzhledem k tomu, že fotovoltaické panely nebyly povoleny pro vytápění rodinného domu, je zcela nepodstatné, kdo je jejich nájemcem a provozovatelem.

Potud soud žalobci přisvědčil. Jeho další námitky však již byly shledány nedůvodnými a současně shora popsané pochybení žalovaného i stavebního úřadu nepostačovalo pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť další důvody v něm uvedené jsou pro zákaz užívání stavby dostatečné.

Pokud je v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že nebyla splněna podmínka č. 1 rozhodnutí o zkušebním provozu (zkušební provoz se povoluje do 31.12.2012 - celkové dokončení stavby „Rodinný dům – fotovoltaické jednotky“), je třeba uvést, že tato formulace nestanovuje stavebníkovi povinnost dokončit stavbu rodinného domu, ale stanovuje dobu povolení zkušebního provozu. Povinnost dokončit stavbu (tzn. celou stavbu, včetně rodinného domu) do konce roku 2012 byla stanovena již v rozhodnutí o umístění a povolení stavby ze dne 24.2.2010 (podmínka č. 4 pro provedení stavby), jak na to správně poukazuje žalovaný. Jestliže pak žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že tato podmínka nebyla žalobcem splněna, a stavba fotovoltaických panelů je tak v rozporu s rozhodnutím o umístění a povolení stavby, je třeba s ním souhlasit.

Stavební úřad při posuzování žádosti o vydání kolaudačního souhlasu zkoumá mj. i to, zda byla stavba (nebo část stavby) provedena v souladu s rozhodnutím o umístění a povolením stavby. To v daném případě stanovilo povinnost dokončit celou stavbu do konce roku 2012. Jestliže stavební úřad v době rozhodování o žalobcově žádosti (v roce 2013) zjistil, že stavba dokončena není (tj. že je postavena toliko část stavby fotovoltaické panely), musel dospět k závěru, že stavba není provedena v souladu s rozhodnutím o umístění a povolení stavby ze dne 24.2.2010. Stanovilo-li toto rozhodnutí povinnost dokončit celou stavbu do konce roku 2012, měla být stavba do tohoto data dokončena. Nebyla-li v roce 2013 dokončena, je zřejmé, že stavba (a tedy ani její část) nebyla provedena v souladu s tímto rozhodnutím. Za této situace nemohl stavební úřad kolaudační souhlas vydat, ale musel užívání stavby zakázat.

Za této situace nebylo třeba se zabývat otázkou souladu předmětné části stavby s územním plánem, resp. tím, zda stavební úřad byl oprávněn soulad s územním plánem posuzovat či nikoli. I kdyby totiž byla tato námitka shledána důvodnou, nemohlo by to vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť důvod spočívající v rozporu části stavby s rozhodnutím o umístění a povolení stavby je pro zákaz užívání této části stavby dostatečný a napadené rozhodnutí tedy ob stojí.

Namítal-li žalobce, že žalovaný (stavební úřad) pochybil, pokud po něm požadoval předkládání listin (protokolu o schválení výroby a odsouhlasený provozní předpis), nemůže s ním soud souhlasit. Jak je uvedeno výše, stavební úřad v kolaudačním řízení zkoumá mj. i to, zda byla stavba provedena v souladu s ohlášením stavebnímu úřadu, podle vydaného stavebního povolení a ověřené projektové dokumentace a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu, včetně bezbariérového užívání stavby, pokud je právním předpisem vyžadováno. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí. K tomu pak potřebuje odpovídající podklady, které je oprávněn vyžadovat po stavebníkovi (to je výslovně upraveno v § 122 odst. 2 stavebního zákona). Žalobcem zmíněné listiny pak nijak nevybočují z citovaného ustanovení stavebního zákona. Stavební úřad tedy nepochybil.

Soud rovněž neshledal, že by stavební úřad nedostatečně identifikoval stavbu, pro kterou byla žádost o kolaudační souhlas podána. Samotná skutečnost, že nesprávně odkázal na „stavební povolení ze dne 29.9.2010“, jak uvádí žalobce, neznamena, že by stavba byla identifikována nedostatečně. Byť nebylo zmíněné rozhodnutí stavebním povolením, nýbrž rozhodnutím o zkušebním provozu, nic to nemění na tom, že stavba byla jak v napadeném, tak v prvostupňovém rozhodnutí identifikována dostatečně (názvem stavby i jejím umístěním včetně uvedení parcelního čísla pozemku, na němž se nachází).

Nelze souhlasit ani s tím, že by se žalovaný nezabýval těmi rozhodnutími, které byly pro stavbu zásadními. Právě z rozhodnutí o umístění a povolení stavby ze dne 24.2.2010 (které je pro rozhodnutí ve věci klíčové) vycházel a rozpor stavby s ním stavební úřad i žalovaný shledali.

Soud nezjistil ani namítanou nepřezkoumatelnost. Pokud žalobce namítá, že v první větě odůvodnění prvostupňového rozhodnutí chybí slovo „stavbu“, nic takového soud neshledal. I kdyby tomu tak ale bylo, nemohla by tato chyba v psaní způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Stejně tak soud v prvostupňovém rozhodnutí nenalezl žalobcem tvrzenou formulaci, že byly zjištěny závady, které brání bezpečnému užívání stavby, aniž by tyto závady byly konkretizovány (tato formulace je obsažena v předchozím prvostupňovém rozhodnutí ze dne 2.1.2013, které však žalovaný k žalobcovu odvolání zrušil, a není tak předmětem přezkumu v tomto řízení o žalobě). Ani tato námitka tedy není důvodná.

Pokud jde o přezkoumatelnost rozhodnutí o povolení zkušebního provozu, tak touto námitkou se soud zabývat nemohl. Toto rozhodnutí není předmětem daného řízení - tím je rozhodnutí o zákazu užívání stavby. Zásadně toliko to (a na ně navazující rozhodnutí žalovaného) pak soud může v mezích žalobních bodů přezkoumávat.

Žalovaný tak nepostupoval v rozporu s § 2 odst. 2 a 3, § 3, § 6 odst. 2 správního řádu, § 119 stavebního zákona a čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práva svobod, jak žalobce namítá v žalobě.

V. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou další vadu, jež by atakovala zákonost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Soud tedy rozhodl, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

Osobě zúčastněné na řízení nebyla soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí náklady mohly vzniknout. Soud tak rozhodl, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15.10.2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu